

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 19 grudnia 2013 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi –Widzewa w Łodzi w sprawie o sygn. akt VIII C 1989-/13 oddalił powództwo (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. przeciwko M. K. o zapłatę.

Powyższe rozstrzygnięcie zapadło w oparciu o ustalenie, że M. K. zawarł w dniu 24 maja 1906 r. z Bankiem Spółdzielczym w Ł. umowę o kredyt numer 182/96 na kwotę 130.000 zł na okres 3 miesięcy. Ostatnia rata kredytu miała zostać zapłacona w dniu 24 sierpnia 1996 r. W dniu 04 listopada 1996 r. Bank Spółdzielczy Rzemiosła w Ł. wystawił wyciąg częściowy z ksiąg banku na kwotę 30.000 zł z tytułu niespłaconego kredytu, w którym jako solidarnego poręczyciela kredytu wskazano K. K.. W dniu 27 listopada 1996 r. Bank Spółdzielczy Rzemiosła w Ł. wystawił wyciąg częściowy z ksiąg banku na kwotę 10.000 zł z tytułu zaciągniętego kredytu. M. K. przysługiwał udział w prawie własności nieruchomości położonej w Ł. przy ulicy (...), dla której Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi prowadzi księgę wieczystą nr (...). Na prawach pozwanego na nieruchomości została ustanowiona hipoteka przymusowa na kwotę 10.000 zł na rzecz (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej w W.. Postanowieniem z dnia 02 stycznia 2013 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi w sprawie o sygn. akt II1Co 16069/11 przysądził udział pozwanego w jego nieruchomości na rzecz P. M.. W dniu 30 stycznia 2012 r. pomiędzy powodem a (...)Bankiem Spółką Akcyjną w P. została zawarta umowa przelewu wierzytelności, mocą której powód nabył dług pozwanego.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy uznał, że powództwo nie zasługuje na uwzględnienie jako nieudowodnione. Powód nie udowodnił bowiem podstawy dochodzonego roszczenia jak też nie udowodnił nabycia przez (...) Bank Spółkę Akcyjną w P. długu pozwanego. Powód nie wykazał związku pomiędzy należnością dochodzoną na podstawie wyciągu częściowego z ksiąg banku z dnia 4 listopada 1996 roku a wierzytelnością objętą hipoteką przymusową. Zarzut pozwanego o przedawnieniu roszczenia wynikającego z umowy z dnia 24 maja 1996 roku jest skuteczny. W przedmiotowej sprawie zastosowanie miał trzyletni termin przedawnienia roszczeń jako, że roszczenie objęte przedmiotowym powództwem jest roszczeniem związanym z prowadzeniem działalności gospodarczej, a żaden przepis szczególny nie stanowi inaczej.

Apelację od powyższego wyroku złożyła strona powodowa, zaskarżając go w całości. Rozstrzygnięciu Sądu Rejonowego skarżąca zarzuciła naruszenie:

- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego wyrażający się w błędnym uznaniu, że:

a) wyciągi z ksiąg banku z dnia 4 listopada 1996 roku i 27 listopada 1996 roku nie dotyczą zadłużenia wynikającego z umowy z dnia 24 maja 1996 roku, choć pozwany w żaden sposób nie udowodnił swoich twierdzeń, że w tym czasie Bank Spółdzielczy Rzemiosła w Ł. udzielał mu różnych kredytów,

b) umowa o kredyt z dnia 24 maja 1996 roku została zawarta przez pozwanego z Bankiem Spółdzielczym w Ł., a nie z Bankiem Spółdzielczym Rzemiosła w Ł., a zatem wyciąg z ksiąg banku z dnia 4 listopada 1996 roku nie dotyczył zadłużenia wynikającego z powyższej umowy,

c) umowa o kredyt z dnia 24 maja 1996 roku nie zawiera informacji o zabezpieczeniu kredytu w postaci poręczenia, a zatem wyciąg z ksiąg banku z dnia 4 listopada 1996 roku nie dotyczył zadłużenia wynikającego z umowy z dnia 24 maja 1996 roku,

d) powódka dochodziła należności wyłącznie w oparciu o wyciąg z ksiąg banku z dnia 4 listopada 1996 roku w związku z tym wyciąg z ksiąg z dnia 27 listopada 1996 roku pozostaje bez znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, a w konsekwencji uzasadniony jest podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia,

e) z dowodów przedłożonych przez powódkę nie wynika, iż (...)Bank S.A. nabyła wierzytelność względem pozwanego, co skutkowało oddaleniem powództwa, podczas gdy z umowy przelewu wierzytelności z dnia 30 stycznia 2012 roku oraz treści księgi wieczystej nr LD 1 (...) jednoznacznie wynika nabycie przez powódkę wierzytelności z tytułu umowy o kredyt z dnia 24 maja 1996 roku;

- art. 53 ust. 1 ustawy z dnia 21 stycznia 1989 roku prawo bankowe poprzez jego błędną wykładnię, czego konsekwencją było uznanie przez Sąd, że wyciągi częściowe z ksiąg banku wystawione przez Bank Spółdzielczy Rzemiosła w Ł. w dniu 4 listopada 1996 roku oraz z dnia 27 listopada 1996 roku dotyczyły zadłużenia wynikającego z dwóch różnych umów kredytowych.

W konkluzji skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez zasądzenie od pozwanego na jej rzecz kwoty 10.000,00 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 14 listopada 1996 roku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu sądowi rozstrzygnięcie o kosztach instancji odwoławczej. Skarżąca wniosła nadto o dopuszczenie dowodów w postaci pełnego odpisu księgi wieczystej nr (...), umowy cesji wierzytelności kredytowych z dnia 17 kwietnia 2002 roku zawartej pomiędzy Bankiem Spółdzielczym Rzemiosła w Ł. a (...) Bankiem (...) S.A. oraz certyfikatu nr 1 z dnia 17 kwietnia 2002 roku na okoliczność nabycia wierzytelności przez powódkę (apelacja wraz z załącznikami – k. 170-204).

Na rozprawie apelacyjnej pozwany wniosł o oddalenie apelacji (protokół rozprawy apelacyjnej – k. 216).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna.

Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własny ustalony przez Sąd Rejonowy stan faktyczny z następującą korektą; ustala, że:

M. K. umowę o kredyt numer 182/96 na kwotę 130.000,00 złotych zawarł z Bankiem Spółdzielczym Rzemiosła w Ł. w dniu 24 maja 1996 roku. Umowa ta przewidywała zabezpieczenie w postaci poręczenia dwóch osób (umowa o kredyt – k. 26).

W dniu 4 listopada 1996 roku Bank Spółdzielczy Rzemiosła w Ł. wystawił wyciąg częściowy z ksiąg banku na kwotę 30.000,00 złotych z tytułu niespłaconego kredytu, w którym jako solidarnych poręczycieli wskazano K. K. oraz S. K. (wyciąg częściowy – k. 64).

Ustalenia poczynione przez Sąd Rejonowy, jako znajdujące oparcie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym uznać należało co do zasady za prawidłowe. Niemniej jednak w zakresie daty zawarcia umowy przez M. K., ustalenia te, najprawdopodobniej wskutek zwykłej omyłki Sądu, pozostawały w sprzeczności ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym a w zakresie poręczenia nie wskazywały drugiego z dłużników solidarnych.

Nie bez racji także skarżąca argumentuje, że treść umowy z dnia 24 maja 1996 roku nakazuje przyjąć, iż umowę tę pozwany M. K. zawarł z Bankiem Spółdzielczym Rzemiosła w Ł.. We fragmencie dotyczącym oznaczenia stron wprawdzie wpisano Bank Spółdzielczy w Ł., niemniej jednak strona ta w treści umowy oznaczana była skrótami: (...), „B. S. R.” oraz „B. S. Rzemiosła w Ł.” a umowa zawierała także pieczęć z oznaczeniem „Bank Spółdzielczy Rzemiosła w Ł.”. W tym stanie rzeczy nie sposób podzielić wątpliwości akcentowanych w tym względzie przez Sąd Rejonowy.

Słusznie także skarżąca podnosi, iż Sąd I Instancji nietrafnie wywiódł, iż umowa z dnia 24 maja 1996 roku nie przewidywała zabezpieczenia w postaci poręczenia dwóch osób.

Powyżej wskazane uchybienia pozostają jednak bez wpływu na treść rozstrzygnięcia, które, wbrew zapatrywaniom strony powodowej, jest prawidłowe.

Zgromadzony w tej sprawie materiał dowodowy, pomimo zastrzeżeń apelacji, nakazuje przychylić się do stanowiska Sądu I Instancji, że powódka, pomimo ciężącego na niej w myśl art. 6 k.c. obowiązku udowodnienia twierdzeń, z których wywodzi skutki prawne, nie przedstawiła dowodów pozwalających wyprowadzić wnioszek, iż doszło do cesji wierzytelności objętej pozvem w niniejszej sprawie pomiędzy (...) Bankiem (...) w W. a (...) Bank S.A. w P..

Wbrew zapatrywaniom skarżącej, dowodu na przedmiotową okoliczność nie stanowią dokumenty wskazane w tym zakresie w apelacji. Z odpisu księgi wieczystej nr (...) wynika jedynie, iż powódka jest wierzycielem hipotecznym z tytułu hipoteki przymusowej zwykłej na kwotę 10.000,00 złotych na prawach M. K. wraz z należnymi odsetkami z tytułu zaciągniętego kredytu jako następcą (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej w W., a wpis dokonano w oparciu o wyciąg częściowy z księgi banku z dnia 27 listopada 1996 roku, postanowienie Sądu Rejonowego dla Miasta Stołecznego Warszawy z dnia 19 czerwca 2001 roku oraz umowę cesji wierzytelności kredytowych z dnia 17 kwietnia 2002 roku.

Z treści przedmiotowej księgi, wbrew przekonaniu powódki, nie wynika także w żaden sposób, że hipoteka w niej wskazana zabezpiecza wierzytelność objętą pozvem w niniejszej sprawie. Uwzględnić bowiem należy, że żaden z przedłożonych w tym postępowaniu częściowych wyciągów z ksiąg banku nie precyzuje zobowiązania kredytowego, którego dotyczy. Konkluzji tej nie podważa i nie zmienia fakt, że przedłożone wyciągi z ksiąg banku były wyciągami częściowymi. Skarżąca nie może również skutecznie argumentować, że pozwany nie udowodnił, iż Bank Spółdzielczy Rzemiosła w Ł. udzielał mu w owym okresie kilku kredytów. To bowiem powódka, a nie pozwany, w niniejszym postępowaniu usiłowała wywodzić skutki prawne z faktu, iż Bank Spółdzielczy Rzemiosła w Ł. w owym okresie udzielił powodowi wyłącznie jednego kredytu.

Umowa przelewu wierzytelności z dnia 30 stycznia 2012 roku dotyczy natomiast przelewu wierzytelności pomiędzy (...) Bankiem Spółką Akcyjną w P., a nie przelewu wierzytelności pomiędzy wskazanymi powyżej bankami.

Dokumenty przedłożone przez powódkę w postępowaniu apelacyjnym podlegały pominięciu z uwagi na dyspozycję art. 381 k.p.c. Nie ulega bowiem wątpliwości, że obowiązki wynikające z art. 6 k.c. w zw. z art. 232 zdanie pierwsze k.p.c. winny być realizowane przez stronę w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, a przed sądem odwoławczym tylko w drodze wyjątku określonego w art. 381 k.p.c. Nie sposób natomiast dopatrzeć się jakichkolwiek powodów, dla których powódka nie mogła przedmiotowych dokumentów przedłożyć w postępowaniu przed Sądem Rejonowym. Co znamienne, nie wskazuje ich także sama skarżąca. Samoistnej podstawy w tym zakresie z pewnością nie może stanowić wydanie niekorzystnego dla strony wyroku. Potrzeba powołania nowych faktów i dowodów powinna być następstwem zmienionych okoliczności sprawy, które są niezależne od zapadłego rozstrzygnięcia pochodzącego od sądu pierwszej instancji albo otwarcia się możliwości dowodzenia okoliczności faktycznych wcześniej niemożliwych do wykazania z przyczyn obiektywnych. Na marginesie jedynie wskazać trzeba, że dokumenty te dalej nie wykazują przejęcia wierzytelności przez (...)Bank S.A. w P..

Skoro zatem powódka wywodzi swoją legitymację procesową czynną z umowy łączącej ją z (...)Bank S.A. w P., nie zachodzą podstawy do uwzględnienia powództwa w tej sprawie. Powódka w toku niniejszego postępowania nie przedstawiła bowiem dowodu, który potwierdzałby, że bankowi temu przysługiwała wierzytelność stanowiąca podstawę dochodzonych przez nią w tej sprawie roszczeń.

Wbrew stanowisku i zarzutom apelacji, trafną jest tym samym ostateczna konkluzja Sądu I Instancji, że powództwo, jako nieudowodnione, nie zasługuje na uwzględnienie.

Mając powyższe na względzie, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.